Поглянь на тих, кого бездумна hýle[3]
Взяла одного разу у полон,
На цей похмурий, виснажений сон
Душі й самозакоханого тіла.

Їм сниться, що попереду могила,
Буття землею, гробаками, тлом;
Закутавшись у червінь папілом,
Танцюють і брунькуються щосили.

Анальфабет, месія та пророк
Ведуть розмову про останній строк,
За пляшкою в прокуреному лігві,

Не вміючи узяти інший тон,
Яким говорять з нами зорі стиглі
Або щойнопрочитаний "Федон".